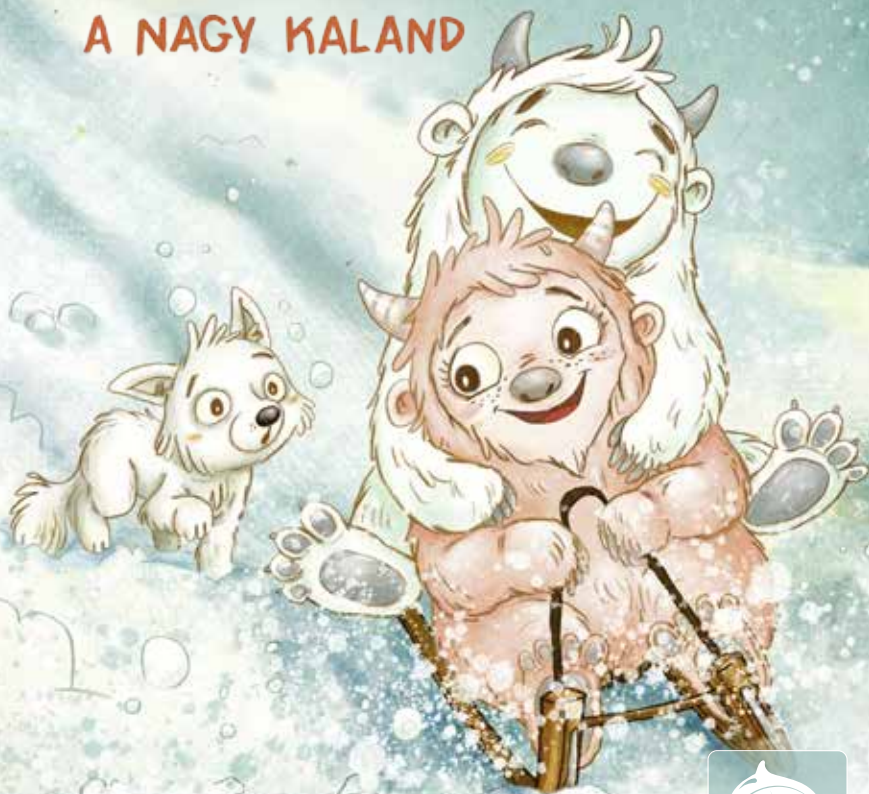

Stefan Gemmel

Stefanie Reich

Jönnek a JETIKI!

A NAGY KALAND

ÖLTÖZZETEK MELEGEN, JÖNNEK A JETIK!

A Déli-sark legdélibb csücskében, jól elrejtve élnek a jetik. A völgyükben nincs más, csak jég és hó.

És éppen ezért a jetik nem is tudnának szebb otthont elképzelni maguknak. A szemünk elé táruló látvány teljesen fehér – kivéve Rosa, a jetilány szőréét. De miért pont ő az egyetlen, aki másképp néz ki? És igaz-e, amit Jetinagypapa mondott? Hogy az embereknél a hegyek mögött még több szín létezhet? Rosa kíváncsisága felébredt! Legjobb barátjával, Bibberrel és a sarki rókával, Pikóval együtt elindul az emberek titokzatos világába, ahol két jeti természetesen mindenféle izgalmas zűrzavart okoz...

Olvass minden nap! A könyvben lévő matricák segítségével követheted, hányadik fejezetnél tartasz. Készen állsz a nagy kalandra? Jó szórakozást!

Stefan Gemmel

Stefanie Reich

Jönnek a JETIK!

A NAGY KALAND

— részlet —

1. fejezet

Rosa csodálkozik a rózsaszínen

Rosa hógolyót formált a mancsával. Orrként egy szobor arcára tette, amelyet ő épített: egy hójeti volt az. Teljes pompájában állt Rosa előtt, és nagyszerűen illett hozzá az orr.

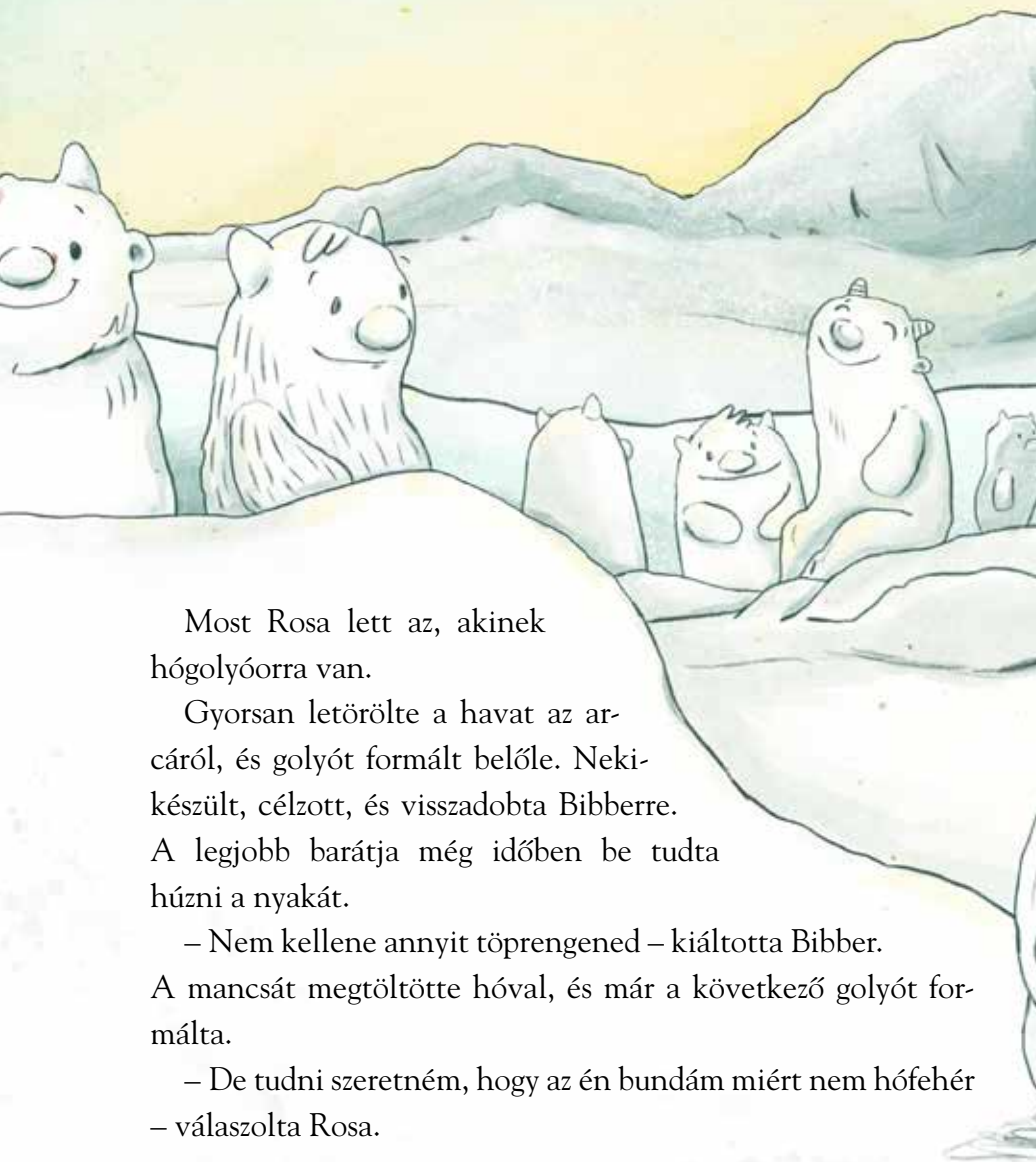
Rosa elégedett volt. Ez a hószobor nagyon jól sikerült.

Rosa vidáman nézett körül. Az egész tájat hó és jég borította. Bárhová nézett, egyetlen színt látott: fehéret. Fehér felhők lebegtek a fehér vidék felett, amelyet fehér hó takart. A távolban pedig magas, fehér hegyek emelkedtek, amelyeket szintén vastag hóréteg fedett.

– Mindenhol csak fehérség – suttogetta Rosa. – Egy hely kivételével.

Stimmelt. Itt, a Déli-sarkon csak egy színes folt létezett. Csupán egyetlenegy. És ez a folt maga Rosa volt.

– Ugyan, miért van ilyen rózsaszínű bundám? – Nem először tette fel a kérdést, miközben lepillantott magára. Ám ekkor ki-rántották a merengésből. Egy hógolyó találta el az arca közepén.

Most Rosa lett az, akinek
hógolyóorra van.

Gyorsan letörölte a havat az arcáról, és golyót formált belőle. Neki-
készült, célzott, és visszadobta Bibberre.
A legjobb barátja még időben be tudta
húzni a nyakát.

– Nem kellene annyit töprengened – kiáltotta Bibber.
A mancsát megtöltötte hóval, és már a következő golyót formálta.

– De tudni szeretném, hogy az én bundám miért nem hófehér
– válaszolta Rosa.

Bibber mást gondolt, félredobta a hógolyót, és Rosához ment.
– Mert különleges vagy – jelentette ki. – Különlegesen klassz
és különlegesen vicces és...

– ...és különlegesen rózsaszín – fejezte be a jetilány, és Bibberre nézett.

A jetifiúnak természetesen hófehér bundája és kristálytisztaszeje volt – úgy, ahogy minden jetinek. Mindegyiknek, Rosa kivételével.

– És ezt nem értem – mondta Rosa. – Láttad már, hogyan néz rám a többi jeti? Hallottad, néhányan hogyan beszélnek rólam? Nem szépen!

Sóhajtott, Bibber pedig megpróbálta jókedvre deríteni.

– De nem minden jeti ilyen.

– Az igaz – ismerte el Rosa. – De ebből csak bajom származik. Ha bújócskázunk, a többiek mindig megtalálnak a fehér hóban.

Bibber mással próbálkozott:

– Hát, én a bundádat egyszerűn csak szépnek tartom – kezdte.

– Pont olyan vagy, mint egy rózsaszínű hókristály: különleges.

– Nem akarok különleges lenni. Egyáltalán nem akarok az egyetlen rózsaszínű hókristály lenni a Déli-sarkon – jelentette ki Rosa. – Miért van ez?

– Ha továbbra is ennyit töprengsz, egyszer meg fog olvadni a fejed – ugratta Bibber. – És azután a hó is megolvad a bundádban – megbökte Rosát. – Gyere, segíts inkább nekem!

Kiengedte a karmait, és végigsimított a hójeti hátán, amelyet épp megépített. Ettől úgy nézett ki, mintha a hójetinek igazi bundája lenne. Ez a trükk mindig működött. Úgy, ahogy a tegnapi hójetinél és a tegnapelőtti hójetinél meg minden korábbi hójetinél. Rosa és Bibber körül több száz hójeti állt, amelyeket

mind saját kezűleg építettek. Mivel itt, a Déli-sarkon egyébként kevés teendő akadt, ezért ez volt Rosa meg Bibber kedvenc helye. A messze nyúló síkság a jetik völgyétől csak egy kis kirándulásnyira esett, úgyhogy mindketten újra és újra el tudtak jönni ide, valahányszor egyedül akartak csinálni valamit. A többi gyerek nélkül, akik közül néhány annyira szívesen bosszantotta Rosát.

– Szeretnéd vállalni a fejet? – kérdezte Bibber, miközben a hójeti hátán lévő bundát dolgozta ki.

Ám Rosa a saját fejével volt elfoglalva. A sok kérdés ismét oda-vissza pattogott benne. Végül a fehér dombokra mutatott:

– Elhiszed, hogy az egész világ olyan fehér, mint itt?

– Persze! Kristálypersze! – jött a válasz. – Minden fehér. A kék ég és a sárga nap kivételével.

– Meg a rózsaszínű bundám kivételével.

Bibber felnézett.

– Igaz. Meg a rózsaszínű bundád kivételével.

– És nincsenek is más színek?

– Ugyan, ez is rengeteg! – Bibber éppen elkészült a hójetijével, és most újra Rosa felé fordult. – Kinek van szüksége több, mint négy színre az életében? Őrülség lenne, éppúgy, mint a hideg víz, meleg víz és forró víz. Hiszen senki sem vágyik többre – kuncogott.

Rosa nem lett meggyőzve.

– Biztos, hogy temérdek dolog létezik, amit nem ismerünk és nem tudunk. – Az egyik hószoborra pillantott. Az alak külö-

nősképpen kitűnt a hójetik közül. Karcsúbb, nagyobb és sokkal simább volt, mint a többi figura.

Bibber rögtön tudta, mire gondol Rosa.

– Azt a Nagypapám építette – szólalt meg. – Nem hójeti, hanem egy hóember.

– Pontosan. Egy hóember. A Nagypapád tényleg látott embereket? – kérdezte Rosa.

Bibber a vállát vonogatta.

– Legalábbis ezt mondja. A többi jeti viszont nem hisz neki. Azt állítják, nem léteznek emberek.

– És ha neki van igaza, és mégis léteznek? Akkor lehetnek más színek is, ugye?

Bibber mosolygott.

– Gyere, meglátogatjuk Jetinagypapát, és egyszerűen megkérdezzük tőle!

